

רותי סמרטוטי מצילה את פידו.

שלה. היא חשבה.

אחרי שחשבה זמן רב מאוד היא התרוממה על מרפקיה הרכים ואמרה "חשבתי על הכל." והבובות האחרות התעוררו ואמרו כולן "רותי סמרטוטי חשבה על הכל."

"אמרי על מה חשבת רותי סמרטוטי היקרה" אמר חייל הבדיל "אנו חושבים שהיו לך מחשבות נעימות."

"לא נעימות במיוחד" ענתה רותי סמרטוטי כשהיא מנגבת דמעה מעיניה "לא ראיתם את פידו במשך כל היום. נכון?"

"לא מהבוקר" אמרה הבובה הצרפתייה. "זה הדאיג אותי" אמרה סמרטוטי "ואילו ראשי לא היה מלא צמר גפן לבן חדש, בוודאי היה כואב לי מאוד מרוב דאגה! כשצילה הביאה אותי לחדר האוכל אחר הצהריים היא בכתה ושמעתי איך אמא שלה אומרת 'נמצא אותו! הוא בוודאי יחזור הביתה בקרוב' וידעתי שהן מדברות על פידו! הוא כנראה אבד!" חייל הבדיל רץ מיד לסל של פידו, כשרגליו דופקות ברצפה. "הוא לא כאן" אמר.

היה כמעט חצות והבובות ישנו במיטותיהן. כולן מלבד רותי סמרטוטי. היא שכבה שם וכפתורי עיניה הביטו ישר לתקרה. מדי פעם היא העבירה את ידה דרך שערות הצמר

"אני יכולה למצוא אותם בקלות" אמרה
הבובה האינדיאנית "כי אנחנו האינדיאנים
יודעים לחפש עקבות."
"אז הבה לא נדבר יותר!" קראה רותי
סמרטוטי כשהיא קופצת מהמיטה, ובובות
אחרות אחריה.

חלון חדר הבובות
היה פתוח והבובות
עזרו זו לזו לעבור
ואז קפצו על הדשא
הרך למטה. הן
אמנם נפלו בצורות
שונות, אך אף אחת
לא ניזוקה.
ליד החור שבגדר
הבובה האינדיאנית
זיהתה עקבות של
שני הכלבים
והבובות הלכו

בשורה אחת אחריה עד שהגיעו לביתו של
פטר. פטר הכלב השתומם מאוד כשראה את

"כשישבת בצהריים בחלון" אמרה הבובה
האינדיאנית "ראיתי את פידו כשהוא משחק
עם כלב צהוב ומרופט על הדשא. והם רצו
מעבר לגדר!"

"זה היה פטר, הכלב של פנינה, השכנה!"
אמרה הבובה הצרפתייה.

"אני יודעת שצילה עצובה מאוד בגלל פידו"
אמרה הבובה ההולנדית "כי הייתי בחדר
האוכל ושמעתי איך אבא של צילה אומר לה
לאכול את ארוחתה ושהוא יצא וימצא את
פידו. רק שכחתי זאת עד עכשיו."

"זו הבעיה של כולנו מלבד רותי סמרטוטי!"
אמרה בובה בגרוש בקולה הצורם "היא
צריכה לחשוב בשביל כולנו."

"אני חושבת שיהיה יפה אם נראה את
אהבתנו לגברת הקטנה שלנו ונמצא את פידו"
אמרה רותי סמרטוטי.

"זו תוכנית טובה, סמרטוטי!" קראו כל
הבובות "רק תאמרי איך נעשה זאת."
"קודם בואו ונצא לדשא ונחפש את עקבות
הכלבים" אמרה רותי סמרטוטי.

הדמויות הקטנות בכותונות לילה לבנות
הולכות בכוון המלונה.

פטר היה גדול מדי כדי לישון בחדר הבובות
ולכן קיבל מלונה יפה תחת סוכת הגפן.
"כנסו!" אמר פטר כשראה והכיר את הבובות
והן נכנסו כולן לביתו וישבו שם. רותי
סמרטוטי סיפרה לו מדוע באו.
"זה הדאיג גם אותי" אמר פטר "אך לא יכולתי
לספר לגברת הקטנה שלכן כי היא לא מבינה
את שפת הכלבים. תראו" הוא המשיך "פידו
ואני שיחקנו שם בגן, כאשר הגיע אדם גדול

מאוד עם מקל ודבר מוזר בקצה, ורץ אלינו.
אנחנו נבחנו עליו ופידו חשב שהוא רוצה
לשחק איתנו וניגש קרוב אליו. אלא שהאיש
הרשע הזה תפס את פידו בדבר הזה שבקצה
המקל והכניס אותו לעגלה, ביחד עם כלבים
אחרים."

"תופס כלבים!" קראה רותי סמרטוטי. "כן"
ענה פטר כשהוא מנגב דמעות בכפות שלו
"זה היה תופס כלבים ואני הלכתי אחרי
העגלה וראיתי איך הוא מכניס את כל הכלבים
לכלוב גדול, כך שאף אחד מהם לא יכול היה
לצאת."

"אז אתה יודע את הדרך לשם, פטר?" שאלה
רותי סמרטוטי.

"כן, אוכל למצוא אותה בקלות" ענה פטר.
"אז תראה לנו את הדרך!" קראה רותי
סמרטוטי "אנו מוכרחות לנסות להציל את
פידו."

פטר הוביל את הבובות דרך שבילים
ורחובות. הייתה זו תהלוכה מוזרה. פעם רץ
אחריהן כלב זר, אבל פטר אמר לו לא

להתערב והכלב חזר לחצרו.

בסוף הם הגיעו למקום של תופס הכלבים.
כלבים אחדים נבחו על הירח, אחרים יללו
ובכו.

הבובות ראו את פידו, כולו מבוצבץ, עם
הסרט האדום היפה שלו נגרר על הארץ. כמה
שמח פידו כשראה את הבובות.

כל הכלבים באו לצד זה של הכלוב והביטו
בפליאה על הדמויות המשונות של הבובות.
"אנו ננסה ונשחרר אותך" אמרה רותי
סמרטוטי.

כל הכלבים נבחו בשמחה. ואז רותי סמרטוטי
עם יתר הבובות ניגשו לדלת הכלוב.
הבריח היה גבוה מדי ורותי סמרטוטי לא
יכלה להגיע אליו, אבל פטר לקח אותה בפיו
ונעמד על רגליים האחוריות שלו כך שהיא
יכלה לפתוח את הבריח.

כשהבריח נפתח כל הכלבים רצו כל כך לצאת
שדחפו זה את זה וקפצו על הדלת, וזו
נפתחה ודחפה את פטר ואת רותי סמרטוטי
לבוץ. יללות ונביחות נשמעו בכל הסביבה

והכלבים רצו החוצה, קפצו זה מעל זה כדי
לצאת.

פידו קם מהמקום בו הפילו אותו הכלבים
הגדולים ועזר לרותי סמרטוטי לקום. הוא,
פטר וכל הבובות רצו אחרי קבוצת הכלבים
ועברו בפינת הרחוב בדיוק כאשר איש תופס
הכלבים יצא מביתו כדי לראות על מה

המהומה. הוא נעצר משתומם כשראה את
שורת הבובות בכותונות לילה הלבנות

ונקי, בוודאי היו כואבות עכשיו. אבל הן
מלאות צמר גפן לבן ונקי ולא כואבות. ואני לא
הייתי מרגישה טוב יותר אפילו אילו היו

מלאות באור השמש, כי אני יודעת כמה
שמחה תהיה גבירתי צילה כשתמצא את
פידו, הישן חזק ובטוח בסל הקטן שלו."
ומאחר שכל הבובות ישנו כבר חזק מאוד
רותי סמרטוטי משכה את השמיכה עד
הסנטר ונתנה חיוך כל כך חזק ששני תפרים
בראשה התבקעו.

שצועדות לאורך השביל. הוא בשום אופן לא
הבין מה קורה כאן.
הבובות הודו לפטר
על עזרתו ויחד עם
פידו רצו הביתה, כי
התחיל כבר להתבהר
במזרח, שם השמש
התכוננה לעלות.
כשהגיעו הביתה
מצאו כסא ישן
ובמאמץ רב סחבו
אותו אל החלון וכך
יכלו לעלות לחדר
הבובות בחזרה.
פידו הודה מאוד

לרותי סמרטוטי ולבובות האחרות ולפני שחזר
לסל שלו נתן לכל אחת לקיקה בלחי.
הבובות לא בזבזו זמן, נכנסו מהר למיטות
והתכסו בשמיכות, כי היו כבר עייפות מאוד.
רותי סמרטוטי התרוממה ואמרה לעצמה
"אילו ידיי ורגליי לא היו מלאות בצמר גפן יפה